

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně **Vodohospodářské a obchodní společnosti, a. s.**, se sídlem Jičín, Na Tobolce 428, zastoupené Mgr. Petrem Stejskalem, LL.M., advokátem se sídlem Hradec Králové, Malé náměstí 125, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2013, č. j. 31 Af 118/2012 - 48,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 24. 9. 2012, č. j. 3536/12-1700-603200, bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí (platebnímu výměru) Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 3. 2012, č. j. 150596/12/228981602947 (dále též jen „platební výměr“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Platebním výměrem vyměřil správce daně žalobkyni odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), a to ve výši 2 286 926 Kč. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou usilovala o jeho zrušení. Současně pro případ, že by soud dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, navrhla, aby soud upustil od uložení sankce nebo aby ji snížil v mezích zákonem dovolených. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 7. 2013, č. j. 31 Af 118/2012 - 48 (dále též jen „napadený rozsudek“), byla žaloba zamítnuta.

Jak vyplynulo z odůvodnění napadeného rozsudku, krajský soud se úvodem zaměřil na posouzení, zda je vůči žalobkyni závazné a bezprostředně účinné rozhodnutí Komise evropských společenství (dále jen „Komise“) ze dne 23. 12. 2005 o udělení pomoci z Fondu soudržnosti na projekt „2005/CZ/16/PE/021 Cidlina“ (dále jen „rozhodnutí Komise“). V právním názoru na tuto námitku se krajský soud plně ztotožnil se žalovaným, který na ni obsáhle reagoval na stranách 5 až 8 svého rozhodnutí. Rozhodnutí Komise je tak podle názoru krajského soudu primárně určeno České republice a jí jsou také ukládány povinnosti, za jejichž splnění odpovídá. Krajský soud dále uvedl, že přílohou rozhodnutí Komise je dodatek k rozhodnutí o poskytnutí dotace, technické a finanční přílohy a podmínky poskytnutí dotace, jejichž součástí je „*Informační list*“ a „*Finanční plán*“. Bod 7.3. „*Informačního listu*“ obsahuje hlavní monitorovací ukazatele, včetně délky stok u jednotlivých projektů, a ve svém závěru stanoví, že uvedené hodnoty jsou pouze orientačního charakteru a v průběhu implementace projektu se mohou měnit. Jsou-li odchylky v hodnotách přiměřené, dostatečně zdůvodněné a v souladu s existujícím legislativním rámcem, může Komise přistoupit k uvolnění peněz. Krajský soud dospěl k závěru, že odpovídá-li za splnění stanovených podmínek Komisi Česká republika, je pro žalobkyni závazný právní akt jí přímo adresovaný, tedy rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 10. 2008, č. j. 69716/ENV/08, o poskytnutí dotace (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) ve výši 334 081 000 Kč na akci „2005/CZ/16/CPE/021 Cidlina“, včetně podmínek čerpání této dotace obsažených v dodatku k tomuto rozhodnutí a v technických a finančních přílohách a podmínkách poskytnutí dotace. V posledně jmenované listině je pod bodem *B.h)* uvedena podmínka, která ukládá žalobkyni jako příjemci dotace „*bez zbytečného odkladu požádat MŽP prostřednictvím SFŽP o změnu tohoto rozhodnutí v případě takových změn skutečností či podmínek v něm předpokládaných, které by příjemci podpory znemožnily splnit povinnosti stanovené tímto rozhodnutím (u povinností vázaných na konkrétní termín před uplynutím příslušného termínu)*“. Přestože se žalobkyně domnívá, že všechny odchylky od původního projektu odůvodnila a že požádala o změnu stavby před dokončením, přičemž změny byly promítnuty do změnových listů, a dokládá-li toto své tvrzení zápisem z jednání se zástupci projektu, podle mínění krajského soudu z citovaného zápisu splnění povinnosti stanovené v bodu *B.h)* nevyplývá, neboť jeho obsah nelze hodnotit jako žádost o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace. Především zcela chybí identifikace změn, kterých se zápis týkal, a ani z jeho formulace nelze vyčíst, že by změny oproti projektu měl Státní fond životního prostředí (dále jen „SFŽP“) předat MŽP jako žádost o změnu jeho rozhodnutí. Takový postup však byl podle bodu *B.h)* podmínek poskytnutí dotace obligatorní.

Krajský soud se neztotožnil se žalobkyní ani v názoru, že je rozhodnutí žalovaného předčasné, neboť dosud nebyla ukončena procedura schvalování konečné zprávy projektu Komisí. I kdyby Komise konstatovala, že projekt byl realizován zcela v souladu s jejím rozhodnutím a i kdyby zbývající dotaci vyplatila, nemělo by to vliv na skutečnost, že žalobkyně nespĺnila jednu z podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace. Přestože je podle rozhodnutí Komise délka nových kanalizačních sítí pouze orientační a v průběhu implementace projektu se může měnit a přestože tuto podmínku MŽP nemodifikovalo, v bodu *B.h)* podmínek poskytnutí dotace uložilo žalobkyni další povinnost, a to povinnost požádat MŽP prostřednictvím SFŽP o změnu tohoto rozhodnutí v případech tam uvedených. Z formulace tohoto bodu, stejně jako z rozhodnutí Komise, tak vyplývá, že ukazatele lze měnit jedině za předem stanovených podmínek. Krajský soud dodal, že z hlediska posouzení splnění povinností stanovených v citovaném bodu podmínek poskytnutí dotace je zcela nepodstatné, v jakém rozsahu se odchýlovaly sledované technické parametry projektu od skutečnosti.

Jako opožděnou krajský soud shledal námitku, že žalobkyni nebyly společně s rozhodnutím o poskytnutí dotace předány všechny její přílohy (konkrétně dodatek k rozhodnutí

pokračování

o poskytnutí dotace), přesto však na okraj poznamenal, že žalobkyně si při předání mohla a hlavně měla ověřit, zda má všechny potřebné listiny skutečně v dispozici. Ani absence dat vydání těchto rozhodnutí a podpisů nemá vliv na jejich platnost. Podstatné podle názoru krajského soudu je, že zmíněné listiny byly označeny jako podmínky čerpání a že byly vyjmenovány v části rozhodnutí před podpisem pověřeného pracovníka Ministerstva životního prostředí a Ministerstva financí.

Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, že správce daně a žalovaný měli vzít v potaz skutečnost, že projekt byl řádně realizován, dokončen v termínu bez vad a nedodělků a s kladným dopadem na kvalitu života obyvatel regionu, respektive, že daňové orgány měly zohlednit intenzitu porušení a jeho vliv na dodržení cíle dotace [§ 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel]. Vysvětlil, že se žalobkyně dovolává znění účinného teprve od 1. 8. 2012. Od novelizace citovaného ustanovení rozpočtových pravidel platí, že odvod za porušení rozpočtové kázně činí v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie částku, vycházející z procentního rozmezí uvedeného v rozhodnutí. Ministerstvo životního prostředí však v rozhodnutí o poskytnutí dotace stanovilo pevnou sazbu odvodu (1%), nikoliv procentní rozmezí, a proto není možné postupovat podle zásady stanovené ve větě za středníkem, která se vztahuje jen na případy, kdy je odvod u jednotlivých porušení rozpočtové kázně určen procentním rozmezím.

Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo vydáno zcela v souladu s § 14 rozpočtových pravidel. S odkazem na § 14 odst. 3 písm. g), § 14 odst. 6 a § 44 odst. 2 písm. b), d) a f) rozpočtových pravidel a na bod C podmínek čerpání dotace, jež jsou přílohou rozhodnutí o poskytnutí dotace, shrnul, že porušení rozpočtové kázně se příjemce dotace dopustí i tehdy, pokud sice použije prostředky státního rozpočtu v souladu s účelem dotace a v příslušném kalendářním roce, avšak nedostojí dalším svým závazkům vyplývajícím z rozhodnutí o poskytnutí dotace.

Konečně, k návrhu žalobkyně, aby soud postupoval v intencích § 78 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud uvedl, že aplikace daného ustanovení není v projednávané věci myslitelná, neboť proti žalobkyni není vedeno sankční řízení vyústující v uložení trestu. Zatímco účelem správního trestání, při němž se postupuje v režimu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je potrestat pachatele za porušení normy veřejného práva, daňová povinnost, ke které je řazena i povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně, je upravena daňovým řádem. Nedodržení povinnosti hradit daň nelze v žádném případě řadit do sféry správních deliktů. Stejně tomu je i u žalobkyně, která ze státního rozpočtu obdržela finanční prostředky, nicméně za současného splnění podmínek pro jejich čerpání. Důsledky, které pro ni z nesplnění povinností uložených rozhodnutím o poskytnutí dotace vplynuly, proto nejsou trestem za správní delikt.

Proti tomuto rozsudku brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především trvá na tom, že národním rozhodnutím o poskytnutí dotace jí nemohly být uloženy povinnosti nad rámec těch, které ve svém rozhodnutí uvedla Komise. Z podmínek poskytnutí dotace (oddíl D. přílohy rozhodnutí o poskytnutí dotace) naopak vyplývá, že rozhodnutí o poskytnutí dotace z rozhodnutí Komise vychází. Stěžovatelka rekapituluje, že správce daně a žalovaný dospěli k závěru, že stěžovatelka nedodržela hodnotu hlavního parametru (celkem 39,141 km nových kanalizačních sítí), která byla podle rozhodnutí o poskytnutí dotace závazná, aniž by bez zbytečného odkladu požádala Ministerstvo životního prostředí (prostřednictvím SFŽP) o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace, a tím porušila nejen

povinnosti stanovené v bodu B.b) přílohy, ale rovněž § 14 odst. 6 a § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Daňové orgány se přitom ve svých závěrech opíraly mj. o zjištění, že stěžovatelka provedla výstavbu nových kanalizačních sítí pouze v délce 37,271 km (čímž požadovaný parametr splnila z pouhých 95,22 %), a dále, že nebyla splněna hodnota ukazatele 2 (počet odboček pro napojení nemovitostí; namísto 2 240 ks pouze 1 922 ks).

Stěžovatelka dále uvádí, že z rozhodnutí Komise a jeho přílohy č. 1 vyplývá, že mezi hlavní monitorované a závazné údaje patří délka nové kanalizační sítě v hodnotě 39,141 km (viz bod 7.3 přílohy č. 1 rozhodnutí Komise – Informační list). Zároveň je však v rozhodnutí Komise výslovně uvedeno, že: „*[u]vedené hodnoty jsou pouze orientačního charakteru a v průběhu implementace projektu se mohou měnit. Jsou-li tyto odchylky v hodnotách přiměřené, dostatečně zdůvodněné a v souladu s existujícím legislativním rámcem, může Komise přistoupit ke uvolnění plateb.*“. Dále se v příloze 1 rozhodnutí Komise uvádí, že „*v každém případě musí být projekt tak, jak je popsán v tomto rozhodnutí, dokončen před uvolněním závěrečné platby a existence výše uvedených výchylek by neměla za žádných okolností vést k překročení celkové úrovně pomoci přidělené tímto rozhodnutím*“. Stěžovatelka opakuje, že rozhodnutí Komise patří mezi tzv. sekundární prameny komunitárního práva, a tedy je ve všech svých částech závazné pro všechny své adresáty (tj. pro stát, právnickou i fyzickou osobu). Zásada nadřazenosti a přednosti evropského práva nad národním právem členského státu stanoví, že v případě konfliktu mezi ustanoveními obou právních řádů se uplatní evropské právo (čl. 288 konsolidovaného znění Smlouvy o fungování Evropské unie). Rozhodnutí Komise je tak závazné v celém rozsahu, má bezprostřední účinky a s výjimkou rozhodnutí o poskytnutí dotace nevyžaduje žádný prováděcí akt. Toto navazující rozhodnutí však nemá jiný účel než formálně a beze změny přenést podmínky (základní pravidla) stanovené v rozhodnutí Komise na konečného příjemce, zajistit vazby na legislativní rámec příjmu podpory z evropských fondů a doplnit další parametry vyplývající z národní legislativy, které nejsou určeny v rozhodnutí. Stěžovatelka tak dovozuje, že podmínky, které v rozhodnutí o poskytnutí dotace překračují rámec rozhodnutí Komise, nelze považovat za aplikovatelné.

V této souvislosti stěžovatelka dodává, že podle § 14 odst. 6 rozpočtových pravidel lze postupovat pouze tehdy, umožňuje-li to právo Evropských společenství. Klade si otázku, zda vůbec mohlo závazné národní rozhodnutí o poskytnutí dotace změnit charakter parametru z orientačního na závazný, a dospívá k závěru, že pokud v průběhu realizace projektu došlo k přiměřeným odchylkám (do 5 %), dostatečně zdůvodněným v souladu s existujícím legislativním rámcem, nemůže být nesplnění, byť závazných parametrů, respektive formální nepožádání o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace kvalifikováno jako porušení rozpočtové kázně. Nadto nebyla dosud celá částka dotace stěžovatelce uhrazena. V souladu s čl. 4 bodem 5 rozhodnutí Komise, respektive v souladu s oddílem D přílohy rozhodnutí o poskytnutí dotace, byla dosud vyplacena částka 8 908 814,40 €, tedy 80 % maximální výše přiznané dotace. Výplatu zbývajících částí očekává stěžovatelka v návaznosti na schválení konečné zprávy Komisí. Do doby ukončení procedury schvalování konečné zprávy projektu a uvolnění plateb proto stěžovatelka považuje rozhodnutí žalovaného za přinejmenším předčasné.

Stěžovatelka dále zmiňuje bod D přílohy rozhodnutí o poskytnutí dotace, v němž je konstatováno, že Ministerstvo životního prostředí delegovalo část svých působností, vyplývajících z jeho postavení ve struktuře implementace Fondu soudržnosti, na SFŽP jako realizační orgán a platební jednotku. Příjemce dotace je na tomto základě povinen splnit pokyny a požadavky SFŽP vydané k zabezpečení řádné přípravy, realizace a financování akce. Stěžovatelka v průběhu realizace projektu proto informovala SFŽP o všech odchylkách od původního projektu, řádně je odůvodňovala a rovněž žádala o změny stavby před dokončením, které se promítly do změnových listů. Toto tvrzení v daňovém řízení také řádně prokázala, což vyplývá i ze stran 13 až 17 zprávy o výsledku daňové kontroly

pokračování

(ze dne 28. 3. 2012, č. j. 133336/12/228981602947) a z vyhodnocení podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace [podmínka *A.b* (str. 15), podmínka *B.a* (str. 15), podmínka *B.i* (str. 16) a podmínka *B.r* (str. 17)]. O rozdílech ve výstavbě kanalizační sítě informovala stěžovatelka SFŽP na tzv. kontrolních dnech a SFŽP (spolu s Ministerstvem pro místní rozvoj) dospěl k závěru, že rozdíly mezi projektovanými a skutečnými hodnotami parametrů nevyžadují změny smluvních ujednání a podmínek definovaných v rozhodnutí o poskytnutí dotace, respektive schválení orgány implementačního systému příjmu pomoci z Fondu soudržnosti. Všechny změny byly přitom popsány v Závěrečné zprávě projektu (viz zejména čl. 6.1 až 6.4), s jejímž odůvodněním souhlasil řídicí orgán (tj. Ministerstvo pro místní rozvoj) a kterou vedle SFŽP a řídicího orgánu posoudilo i Ministerstvo životního prostředí. Podstatné tudíž je, že výše uvedené změny, s ohledem na jejich rozsah, mohou sice mít dopad do výše způsobilých výdajů projektu, neboť výrazně převyšují maximální výši výdajů, kterou je možné brát při výpočtu pomoci v úvahu, nemohou se však žádným způsobem dotknout konečné částky poskytované dotace a vést k tomu, že celková úroveň pomoci přidělené rozhodnutím Komise bude překročena. Již v daňovém řízení stěžovatelka navrhovala, aby si správce daně a žalovaný vyžádali stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj a SFŽP, případně svědeckou výpověď jejich zástupců, nicméně daňové orgány tento důkaz odmítly s odůvodněním, že není třeba. Stěžovatelka přesto trvá na tom, že se jedná o důkaz svou povahou zásadní a jeho neprovedením mohl být porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost konečného rozhodnutí. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že se nejen on sám, ale i správce daně, shodnými námitkami zabývali již v daňovém řízení; v podrobnostech pak odkazuje na své vyjádření k žalobě. Z uvedeného důvodu pouze stručně opakuje, že rozhodnutí o poskytnutí dotace je rozhodnutím vydaným Českou republikou konečnému příjemci ke konkrétnímu projektu, v němž musí Ministerstvo životního prostředí volit přinejmenším shodná kritéria pro čerpání dotací, jaké stanovila ve svém rozhodnutí Komise, nicméně může stanovit i kritéria přísnější. Volba přísnějšího kritéria přitom nezakládá konflikt mezi evropským a vnitrostátním právem či porušení principu nadřazenosti evropské legislativy, ale je naopak projevem odpovědnosti České republiky za uvedený projekt ve vztahu k Evropské unii. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že množství odchylek od původního projektu a jejich charakter lze hodnotit jako nepodstatné a marginální, neboť celkem bylo vydáno 173 změnových listů (viz strana 13 zprávy o výsledku kontroly); trvá tedy na tom, že stěžovatelka, jakožto příjemce dotace, měla povinnost požádat o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace. Podotýká, že v konečném důsledku došlo ke snížení (tj. nesplnění) hodnoty parametru délky kanalizační sítě. Co se týče podkladů, které stěžovatelka průběžně zpracovávala a předávala SFŽP, ty sloužily potřebám státu, který je garantem za čerpané prostředky vůči Fondu soudržnosti. Navíc, jak uvedl i krajský soud v napadeném rozsudku, z předloženého zápisu z jednání ze dne 28. 11. 2008 nevyplývá, že by stěžovatelka požádala Ministerstvo životního prostředí prostřednictvím SFŽP o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace, přestože podmínky poskytnutí dotace, které byly nedílnou součástí tohoto rozhodnutí, tento postup v bodu *B.h*) požadovaly. K námitce týkající se odmítnutí navrženého důkazu (stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj a SFŽP, respektive svědecké výpovědi zástupců těchto orgánů) žalovaný uvádí, že tato námitka v žalobě uplatněna nebyla, a proto se jí krajský soud nemohl zabývat. Přesto dodal, že k odmítnutí provedení uvedených důkazů se podrobně vyjádřil na str. 11 svého rozhodnutí. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta

před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

V dané je věci je nutno upozornit, že projednávaná kasační stížnost se omezuje prakticky pouze na reprodukci obsahu podstatné části žaloby; nad tento rámec stěžovatelka toliko namítá, že v řízení před daňovými orgány navrhovala provedení konkrétních důkazů (v kasační stížnosti uvedených), přičemž v důsledku jejich neprovedení vychází rozhodnutí žalovaného z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem *proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) domáhá zrušení soudního rozhodnutí* (§ 102 s. ř. s.). Je tedy evidentní, že se kasační argumentace (důvody kasační stížnosti) musejí upínat k závěrům vysloveným v napadeném rozhodnutí krajského soudu, případně k procesnímu postupu, který předcházel jeho vydání (k tomu srov. dikci jednotlivých kasačních důvodů, podávajících se z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.). Úkonem kasačního soudu není za stěžovatele dovozovat či vyhledávat důvody, pro které by snad rozhodnutí krajského soudu nemělo z hlediska zákona obstát; v řízení o kasační stížnosti se uplatňuje dispoziční zásada, vyjádřená v ustanovení § 109 odst. 3 a 4, věta před středníkem s. ř. s., dle které je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody v ní uvedenými.

Za situace, kdy kasační stížnost sice směřuje proti rozsudku krajského soudu a stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas s tím, jak krajský soud věc posoudil po právní stránce a jak vyhodnotil procesní postup správce daně a žalovaného, aniž by však proti jeho závěrům (nad rámec již dříve uplatněné žalobní argumentace) uvedla konkrétní výhrady, musí se přezkum kasačního soudu omezit pouze na posouzení, zda krajský soud srozumitelně a dostatečně vypořádal jednotlivé žalobní námítky, a to minimálně v rozsahu, v němž na oprávněnosti žaloby stěžovatelka v kasační stížnosti i nadále trvá. Pokud by totiž krajský soud své povinnosti řádně odůvodnit jím vydané rozhodnutí nedostál, zatížil by je nepřezkoumatelností. K této vadě řízení by přitom Nejvyšší správní soud musel přihlídnout i *ex officio*, tedy i v případě, kdy stěžovatelka takovou vadu výslovně nenamítala (jako je tomu i v dané věci), neboť za této situace se dispoziční zásada z povahy věci uplatnit nemůže (viz § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.).

Jak plyne již z výše podané podrobné narace předcházejícího řízení, krajský soud především aproboval závěry žalovaného, týkající se účinků a závaznosti rozhodnutí Komise ze dne 23. 12. 2005 na následné rozhodování o poskytnutí dotace na vnitrostátní úrovni, a to zejména pokud jde o možnosti stanovování podmínek pro čerpání. Na str. 7 a 8 odůvodnění vyložil, že adresátem rozhodnutí Komise (tedy tím, kdo je jím zavázán) byla Česká republika a pro stěžovatelku tak byly rozhodující podmínky uvedené v rozhodnutí o poskytnutí dotace, vydaném Ministerstvem životního prostředí dne 20. 10. 2008. Součástí posledně zmiňovaného rozhodnutí byly i závazné podmínky, včetně podmínky *B. b)*. Krajský soud také vyložil, proč tuto podmínku (shodně se žalovaným) nepovažuje za splněnou; vysvětlil také, proč odmítá názor stěžovatelky, že ministerstvo stanovením této podmínky překročilo rámec předpokládaný rozhodnutím Komise (viz odstavec první na str. 8 odůvodnění). Vypořádání této žalobní námítky tedy považuje Nejvyšší správní soud za srozumitelné a dostatečné; stěžovatelce proto nic nebránilo s těmito závěry krajského soudu polemizovat. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud nepochybil ani tím, že v podrobnostech odkázal na konkrétní pasáž odůvodnění žalovaného, kde byla tato problematika rozebrána, s tím, že se s těmito závěry ztotožňuje. Dle ustálené judikatury správních soudů (viz například rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130; všechny rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné z www.nssoud.cz) totiž soudu nic nebrání, aby v případech, kdy „je rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soubhlasnou poznámkou osvojil.“ Těmto požadavkům krajský soud zcela zjevně vyhověl, neboť k hodnocení žalovaného připojil i hodnocení vlastní.

Krajský soud se vyslovil také ke stěžovatelkou předestřenému způsobu projednání odchylek od původního projektu se zástupci SFŽP a správcem stavby (zejména na jednání dne 28. 11. 2008) i monitorovacího výboru kohezního fondu, za účasti zástupců Ministerstva pro místní rozvoj [bod 1. b) žaloby]. Je sice pravdou, že se výslovně vyjádřil pouze k obsahu a výstupům ze zmiňovaného jednání dne 28. 11. 2008 (viz str. 8 odůvodnění rozsudku), nejedná se však o argumentační deficit. Z odůvodnění je totiž zřejmé, že krajský soud (ve shodě se žalovaným) považuje za jediný přípustný způsob akceptování změn projektu, oproti podmínkám stanoveným v rozhodnutí o poskytnutí dotace, právě postup předpokládaný v podmínce B. h) tohoto rozhodnutí. Vycházel přitom z již konstatované konformity podmínek stanovených rozhodnutím Ministerstva životního prostředí o poskytnutí dotace s rozhodnutím Komise ze dne 23. 12. 2005 a logicky se tak soustředil jen na výsledky zmiňovaného jednání, na které stěžovatelka poukazovala jako na okamžik, kdy zástupce poskytovatele dotace s těmito odchylkami seznámila, s čímž spojovala i účinky faktické žádosti o změnu podmínek dotace. I v této části odůvodnění přitom krajský soud stěžovatelce vyložil, proč s její argumentací nesouhlasí a umožnil jí tak s těmito závěry případně polemizovat v kasační stížnosti. Toho stěžovatelka ani zde nevyužila a v řízení před zdejším soudem se opět omezila na prosté zopakování obsahu žaloby.

Konečně krajský soud na str. 8 a 9 rozsudku srozumitelně a dostatečně zareagoval na argumentaci stěžovatelky, dle které nelze vyloučit, že dotační prostředky z kohezního fondu budou nakonec vyplaceny v plné výši, což by potvrdilo, že předmětný projekt byl realizován v souladu s rozhodnutím Komise ze dne 23. 12. 2005. Totéž platí o související žalobní námitce (bod 2. žaloby) o nezohlednění faktu, že projekt byl až na drobné odchylky dokončen ve stanoveném termínu, bez vad a s pozitivním dopadem na kvalitu života obyvatel regionu (str. 10 žaloby). I zde krajský soud vysvětlil, proč tato skutečnost nemůže nic změnit na závěru o nesplnění jedné z obligatorních podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20. 10. 2008.

Podstatné přitom je, že krajský soud svou argumentaci zasadil do kontextu aplikovaných ustanovení rozpočtových pravidel, které také dostatečným způsobem interpretoval. Vypořádal se tedy přezkoumatelným způsobem se všemi argumentačními pozicemi stěžovatelky uvedenými v žalobě, které stěžovatelka činí i nadále spornými. V tomto rozsahu proto kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o poslední kasační námitku, dle které rozhodnutí žalovaného nemůže obstát též z toho důvodu, že v rámci řízení před daňovými orgány nebyly provedeny stěžovatelkou navrhované důkazy, v důsledku čehož nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, zde musí Nejvyšší správní soud upozornit na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. Z něj vyplývá, že kasační stížnost je mimo jiné nepřipustná tehdy, *opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.* Lze přisvědčit žalovanému, že taková námitka v skutku v žalobě uplatněna nebyla, přičemž Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že existence vytýkaného postupu daňových orgánů byla stěžovatelce již v době podání žaloby známa, což platí i o důsledcích, které s nimi nyní stěžovatelka spojuje. Stěžovatelce tedy nic nebránilo uplatnit i tuto argumentaci v žalobě, což však neučinila.

V řízení o kasační stížnosti se proto jedná o námitku nepřijatelnou a Nejvyšší správní soud se jí tak meritorně nezabýval.

Lze tak uzavřít, že kasační stížnost, v části, ve které byla meritorně projednána, není důvodná. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než ji postupem dle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady přesahující obvyklé administrativní výdaje vznikly; zdejší soud proto rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu